

Monahia Siluana Vlad

Cunoaște-L pe Domnul Cel Viu, pe viu!

ediția a doua

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului

Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Doxologia
Iași, 2020

CUPRINS

Căutări duhovnicești.....	7
Războiri duhovnicești	45
Alte frământări	83
Nedumeriri și căutări.....	91
Înălțări și poticniri pe calea credinței	115
Suferințe, necazuri, întristări, încercări	161
Despre copii, părinți și durerile lor.....	177
Sexualitate, castitate, păcate.....	208

CĂUTĂRI DUHOVNICEȘTI

De ce socotim virtutea ca fiind prostie, iar păcatul fiind virtute? De ce această întoarcere pe dos a lucrurilor, a esenței omenеști, de a săvârși virtutea? De ce are plăcerea aceasta putere constrângătoare în fața căreia sufletul omenesc se pleacă, devenind rob? De ce merită omenirea asemenea răsturnare de valori? Dacă Adam ar fi putut să își pună una dintre aceste întrebări, probabil că nu ar mai fi căzut în păcat, de aceea putem spune noi că suntem cei mai în măsură de a nu păcătui, atâta timp cât ceea ce facem e păcat. Acest iad viitor este și pe pământ prin păcat, prin lipsirea sufletului de Dumnezeu. De fapt, omul este un zero în tot ceea ce se întâmplă, prin săvârșirea păcatului. Avem tot ce ne trebuie pentru a crede, conștiința, Scriptura, chemarea lui Dumnezeu, dar tot această păcătoasă chemare a păcatului pare mai interesantă.

În legătură cu acei care pun la încercare virginitatea sau fecioria, mi se pare absurd să spui că non-valoarea poate avea, pe orice față ai întoarce-o, vreo valoare. Pentru simplul fapt că la baza fecioriei stă înălțimea spirituală, nu are rost să ne coborâm în plăcere. Citisem o controversă a cuiva care își arăta indignarea față de rugăciunile în care s-ar fi atacat identitatea umană, prin „am greșit mai rău decât dobitocul”. Aici este baza gândirii Sfinților Părinți, care realizau coborârea omului prin păcat în urma dobitocului, spiritual vorbind, căci asta este baza chinurilor iadului, rațiune care nu s-a supus conștiinței și care a făcut faptele sub fire, pe care animalele nu le fac.

*Cu dragoste,
Gabriel*

Mulțumesc, Gabriel!

Domnul să intre în urechile noastre, ale celor care citim
mesajul tău și să lucreze cu mila Lui la duminirea noastră!

Cu recunoștință,

M. Siluana

*Fie că privesc oameni râzând cu gura până la urechi, fie că
privesc oameni cu nasul în piuneze, fie că mă uit la oameni sub
clopote de sticlă, fie că privesc oameni, tot ce văd e singurătate!*

Cumplit!

Cumplit, am zis la prima mână, da!

M-am întrebat: e singurătatea opțională?!

Am zărit apoi quartete!

*E viața duetul în care devenim vioara-ntâi, alegându-Te?
Exclude asta singurătatea?*

Ne ascute Crucea simțurile?

Singurătatea e prezență!

*O văd în mama și mă cutremur! N-o găsesc în tata! În mine
o maschez prin recompense.*

Auzi urletul străzii? Tot ce mișcă țipă! Absolut tot!

Fiecare om! Aglomerațiile par septicemice!

*- Dragoste, care-i treaba cu singurătatea ce strigă parcă și
din semafoare? E ușa durerii? Ușa care Te-a lăsat fără nas? Bine,
dar în cazul ăsta care-i mersul cu mama și cu tata: părinții
mei? Ea este Tu! El nu știi cine este! Ușa ei îmi arde inima,
mă topește! Ușa lui? La ușa lui încă nu am acces! Zi-mi despre
ușa ei! Și despre ușa lui! Te rog! Mulțumesc!*

Marius

Ușa ei și ușa lui nu sunt ușa ta!

Ușa ta, acum, e ușa pocăinței!

Și poezii tânjesc după Acel Cineva și acel Undeva către care se deschide ea!

Curaj!

Cu dragoste,
M. Siluana

Măicuță, am găsit ceva ce cred că ar fi folositor pentru vizitatorii site-ului. Și anume, de ce are succes binecuvântarea, rugăciunea pentru vrăjmași și celelalte lucruri care se fac la Seminarul „Să ne vindecăm iertând” și de ce ele au efecte reale în viața noastră.

„Pe Dumnezeu Îl ai sădit, «inoculat», latent, în structura ta spirituală. Tu ești altoi cu un Om-Dumnezeu, absolut superior credinței tale pământești. Prin acestea și tu ești fiu al lui Dumnezeu (...). Ne-a dat și nouă puterea să fim fiii lui Dumnezeu. Dacă cineva e conștient și trăiește această evidență interioară și pe celălalt plan al existenței, unuia ca aceluia nici un rău nu i se mai poate întâmpla. Nici omorâți nu pot fi, pentru că printr-înșii prezența divină e forța care face deșartă orice zvârcolire a răului asupra lor.” Pr. Arsenie Boca

Cu mult drag,
Irina

Mulțumesc, Irina mea dragă!

Domnul să binecuvînteze dragostea ta!

Cu drag,
M. Siluana

Dragă maică Siluana,

Eu v-am mai scris sub numele de „Andreea de 11 ani”, însă o să împlinesc 12. Acum am adresa mea și v-am zis ca să mă recunoașteți. Aș vrea să vă întreb, oare de ce ne-a creat Dumnezeu, de ce existăm, căci nu am înțeles de la mama.

Mama îmi spune că Dumnezeu ne-a creat ca să ne bucurăm alături de El, dar răspunsul ei nu mi se pare complet și, sincer, nu am înțeles ce vrea să spună.

*Cu drag,
Andreea*

Andreea mea dragă și minunată,

Răspunsul mamei tale e adevărat și cuprinzător, dar cu adevărat greu de înțeles pentru un Omuleț de 12 ani! Așa că m-am hotărât să te rog să-L întrebi tu, direct, pe Dumnezeu! Știi, El te iubește, El te-a adus la viață împreună cu părinții tăi. Când ei s-au iubit, El era acolo și, când cele două semincioare s-au unit, El a suflat acolo acest Cineva care ești tu! Tu, atunci, L-ai văzut și te-ai bucurat de El, și ai simțit iubirea Lui, și ai știut de ce te-a adus la viață. Acum, însă, ce știai atunci e în altă memorie, într-o memorie mai adâncă, dincolo de memoria pe care o folosești ca să înveți și să ții minte tot ce cunoști prin rațiunea ta. Această memorie e, undeva, în adâncul sufletului nostru, dar noi, ocupați cu cele din afară, nu mai ajungem la ea. Acum avem multă treabă ca să împlinim porunca lui Dumnezeu de a crește! Apoi, când creștem destul, începem să dorim să înțelegem rostul vieții noastre aici și sensul ei veșnic. Atunci ne punem întrebări ca cea pe care o pui tu acum. Atunci apare cineva în viața noastră, care ne învață să vorbim cu Dumnezeu! Această vorbire e *Rugăciunea*. Nu rugăciunea prin care cerem, și bine facem, ajutor și folos de la Domnul, ci *Rugăciunea* prin care Îl și ascultăm pe Dumnezeu! Dumnezeu ne vorbește atunci când știm să-L ascultăm. El ne vorbește în tăcerea din inima noastră! Noi, oamenii, avem această putere de a vorbi cu Dumnezeu prin rugăciune.

Așadar, Andreea mea, să alegi un moment anume din zi, când ești singură și liniștită, să te așezi într-un colțișor pe care să-l amenajezi numai pentru tine și Dumnezeu și să înveți să vorbești cu El. Să spui rugăciunile pe care le știi, apoi, să-I spui ce te frământă, și apoi să taci, și să ascuți tăcerea din tine. Dincolo de gândurile tale, dincolo de forfota minții noastre, e o tăcere. Nu o să o auzi dintr-odată, dar va veni ziua în care o să o auzi! Atunci vei învăța multe de la Dumnezeu! Să ai grijă numai că păcatul ne astupă urechile duhovnicești. Ori de câte ori greșești și faci păcate, să ceri iertare și să te spovedești. Să te împărtășești cât poți mai des, așa cum te va învăța părintele tău duhovnic și să ții în taină aceste trăiri ale tale. Să le notezi într-un jurnal al tău! Să știi că nu vei auzi o voce sau cuvinte, ci vei simți și vei înțelege multe și, apoi, vei înțelege ceea ce spun mami, sau tati, sau părintele duhovnic! Altă cale de a afla și înțelege Adevărul despre de ce ne-a făcut Dumnezeu nu există! Eu cred că, deși ești așa mică, vei reuși să fii prietenă cu Domnul și să afli de la El multe!

Te îmbrățișez cu drag și cu încredere,

M. Siluana

Dragă maică Siluana,

Vă mulțumesc pentru răspuns și o să încerc să îmi fac un colțișor în care să mă rog cu mama. Aș dori să mă mai ajutați într-o privință.

La mine la școală, când eram mai mici, copiii nu vorbeau urât, în sensul că nu drăcuiau și nu spuneau alte chestii asemănătoare. Acum, însă, au început și continuă cu mult mai multe prostii. Îmi este frică să nu mă iau după ei, deși, cât aș încerca, nu reușesc să mă împotrivesc. Vă rog frumos să îmi spuneți ce să fac ca să nu mă iau după ei și, dacă se poate, să îmi spuneți

cum îi pot ajuta. Deoarece, dacă le spun să nu mai vorbească urât, nu mă ascultă.

Aș dori mult să vă mai întreb ceva. Eu am încredere în oameni, chiar foarte multă. Eu îmi fac repede prietene, dar tot timpul se întâmplă să aflu că mă bârfesc, mă lasă baltă și așa mai departe. Știi că Dumnezeu este Prietenul nostru și că e pretutindeni, dar nu e suficient să știu că e, dacă nu Îl simt. Vă rog să mă ajutați și în această privință și să îmi spuneți cum să îmi dau seama dacă prietena pe care am ales-o nu e ca celelalte. Vă mulțumesc pentru tot și nu știu cum să vă arăt recunoștința pentru cât m-ați ajutat.

*Cu mult, mult drag,
Andreea*

Andreea mea iubită,

Mai întâi, când pleci de acasă să te închini și să-L rogi pe Domnul să te păzească de tot răul. Apoi, să nu-i judeci pe copii, să-i privești ca pe niște copii care au căzut cu mânuțele în foc! Dacă vei privi așa, nu cred că vei simți vreo atracție să faci asta. Va fi greu, pentru că influențele colegilor sunt puternice și copiii nu au curajul să fie altfel. Dar Măicuța Domnului te va ajuta, dacă o vei ruga. Și pe îngerașul tău păzitor să-l rogi.

Cel mai mare ajutor pe care îl poți da tu colegelor și colegilor tăi este rugăciunea. Să te rogi pentru ei și acasă, puțin, pentru fiecare în parte, și la școală, scurt, ori de câte ori face cineva ceva rău. Să ceri iertare în gând pentru ei!

Apoi, să-L rogi pe Domnul să te facă veselă și iubitoare, să-i ajuți pe cei din jur și să ierți repede pe toată lumea. Asta te va ajuta mult să ai prieteni.

Apoi, să faci un sport, sau să dansezi, ca să te „împrietenești” cu trupul tău și să ai siguranță în mișcări și gesturi!

E o artă viața omului și Dumnezeu Se implică în toate ale noastre. Tu, dacă te spovedești, te împărtășești și te rogi, te vei bucura de prezența și ajutorul lui Dumnezeu în tot ce vei face! Și când te vei juca va fi cu tine, și când vei învăța, și când vei discuta cu prietenele, și când vei râde, și când vei plânge!

Curaj, copil iubit, și-ți mulțumesc mult, mult pentru mesaj. Sunt sigură că mulți se bucură să citească așa mesaje de la cineva care în curând va avea 12 ani!

Cu drag mult, mult,
M. Siluana

Voiam să vă întreb de unde începe responsabilitatea?

Din gând sau din fapt?

Adică... încep să devin responsabilă întâi gândind, analizând situația, încerc să văd partea mea de responsabilitate... și apoi fac ceva?

Sau invers?

Deși mie mi se pare că întâi învăț să fiu responsabilă în gând, apoi probabil nu va mai fi cine știe ce efort mare, va fi un efort, dar nu imens, să mă controlez. Eu de abia, abia încep să... fiu onestă în gând... Și de asta mi se pare mie că responsabilitatea, onestitatea încep întâi din înăuntru, apoi iei atitudini și... se vede și afară!

Vă iub, cum pot!

Lav

Draga mea copilă,

Da, orice schimbare începe înăuntru. Ce e în afară nu e decât manifestarea celor nevăzute din noi sau ascunderea lor!

Responsabilitatea începe cu acceptarea gândului că nimeni nu ne datorează nimic, că suntem responsabili sută la

sută pentru tot ce gândim, simțim și facem! Așteptările iraționale de la ceilalți sunt temeiul lipsei de responsabilitate!

E interesant și profund ce spui. Dacă alungăm gândurile, devenim responsabili cu ce simțim. Simt frică? Pot alege să o trăiesc fără să acuz, să lovesc sau să pretind ceva de la cineva! Simt furie? Pot să trăiesc asta, concentrându-mă pe nevoile mele și căutând cum să mi le împlinesc, fără să pretind de la ceilalți să țină cont de ele! Are sens ce spun?

Te îmbrățișez cu drag și-ți mulțumesc pentru iubirea ta care e mare și prețioasă pentru mine!

M. Siluana

*Cum putem ști dacă-L avem sau nu pe Duhul Sfânt în noi?
Ely*

Dragă Ely,

Să citim cu atenție scrierile Sfântului Siluan și vom afla folos! Unul dintre semne, cel mai evident, spune Sfântul, este iubirea de vrăjmași!

Curaj, om drag,

M. Siluana

Auziți, să priceapă fata!

Când v-am scris mesajul ăla că „o iubire prin rugă/ din rugă”, ați zis că asta e iubirea după care suspinăm!

O iubire prin rugă... mă gândesc eu că iubirea se manifestă prin rugăciune! Și, apoi, am gândit că din rugă poate lua naștere sau crește din rugăciune... mai mult m-am axat pe distanță, adică iubirea între două persoane la distanță: prin rugăciune se manifestă și... de la distanță poți oferi o rugăciune pentru cel de lângă tine!